

ΤΖΕΡΟΜ Κ. ΤΖΕΡΟΜ

**Η ΝΕΑ
ΟΥΤΟΠΙΑ**

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Η Νέα Ουτοπία

// Νουβέλα

Τζέρομ Κ. Τζέρομ

Μετάφραση: **Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης**

ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

www.openbook.gr

Επιμέλεια έκδοσης: Γιάννης Φαρσάρης

ISBN 978-618-5444-29-7

*Η νουβέλα πρωτοκυκλοφόρησε στη Βρεταννία το 1891,
και μεταφράστηκε στα Ελληνικά από τον Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη το 1893*

Εικόνα εξωφύλλου: **Man asleep** (Πηγή: <https://library.um.edu.mo>)

Η νουβέλα *Η Νέα Ουτοπία* του Τζέρομ Κ. Τζέρομ σε μετάφραση Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/) [Αναφορά δημιουργού – Μη εμπορική χρήση – Παρόμοια διανομή]

ΤΖΕΡΟΜ Κ. ΤΖΕΡΟΜ

Η ΝΕΑ ΟΥΤΟΠΙΑ

ΝΟΥΒΕΛΑ

Τζέρομ Κ. Τζέρομ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Διατηρήθηκε η ορθογραφία του μεταφραστή,
με μετατροπή σε μονοτονικό σύστημα γραφής.

Η ΝΕΑ ΟΥΤΟΠΙΑ

Μετά το δείπνον, κ' επάνω στα πούρα (οφείλω να είπω ότι ειξεύρουν πως να φουμάρουν καλά πούρα εις την Εθνικήν Σοσιαλιστικήν Λέσχην), έχομεν διδακτικωτάτην συζήτησιν περί της μελλούσης ισότητος των ανθρώπων και της δημεύσεως των κεφαλαίων.

Δεν ήμην ικανός να λάβω πολύ μέρος εις την συζήτησιν εγώ ο ίδιος, διότι, μείνας όταν ήμην παιδίον εις θέσιν ήτις καθίστα αναγκαίον δί' εμέ να κερδίζω ο ίδιος τα προς το ζην, ουδέποτε είχα λάβη καιρόν και αφορμήν να συζητήσω τα ζητήματα ταύτα. Αλλ' ηκροώμην μετά πολλής προσοχής όταν οι φίλοι μου εξήγουν πώς, επί τόσους και τόσους αιώνας πριν γεννηθώσιν αυτοί, ο κόσμος επήγαινε στραβά και πως εντός ολιγίστων ετών εννοούσαν να τον κάμουν να πηγαίνη ίσια.

Η ισότης όλης της ανθρωπότητος ήτο το σύνθημά των · πλήρης ισότης εις όλα τα πράγματα · ισότης εις την ιδιοκτησίαν και ισότης εις την θέσιν και

επιρροήν, ισότης εις τας υποχρεώσεις, και ισότης εις την ευτυχίαν και την αυτάρκειαν.

Ο κόσμος ανήκει εις όλους ομαδόν, και πρέπει να μοιρασθή εξ ίσου. Η εργασία εκάστου ανθρώπου είναι κτήμα, όχι του ιδίου, άλλα της πολιτείας ήτις τον τρέφει και τον ενδύει, και πρέπει να εφαρμοσθή όχι προς ιδίαν του ανάπτυξιν, άλλα προς πλουτισμόν της φυλής.

Ο ατομικός πλούτος, αυτή η κοινωνική άλυσις με την οποίαν οι ολίγοι έδεσαν τους πολλούς, αυτό το πιστόλιον του ληστού, διά του όποιου μικρά συμμορία κλεπών ελήστευσαν όλην την κοινωνίαν από τους καρπούς των κόπων της, οφείλει ν' αφαιρεθή από τας χείρας όπου τον κατακρατούν τόσον καιρόν τώρα.

Αι κοινωνικά διακρίσεις, αυτοί οι φραγμοί διά των όποιων η υψουμένη πλήμμυρα της ανθρωπότητος περιορίσθη και εχαλινώθη έως τώρα, πρέπει να εκλίπωσι διά πάντοτε. Το ανθρώπινον γένος οφείλει να εργασθή διά να εκπληρώση τον προορισμόν του (οιοσδήποτε και αν είναι ούτος), όχι καθώς τώρα ως διεσπαρμένον στίφος, έκαστος βαδίζων δι' εαυτόν, οι πλούσιοι επί του ομαλού λιθοστρώτου, οι απόκληροι επί των σκληρών χαλίκων, άλλ' ως συντεταγμένος στρατός, βαδίζοντες παραπλεύρως αλλήλων επί του ομαλού πεδίου της δικαιοσύνης και τής ισότητος.

Ο μέγας κόλπος της μητρός ημών γης πρέπει να τρέφη όλα τα τέκνα της, ίσα και ίσα · κανείς δεν πρέπει να πείνα, κανείς δεν πρέπει να παραχορταίνη. Ο δυνατός δεν πρέπει ν' αρπάξη περισσότερα από τον ασθενή · ο επιτήδειος δεν πρέπει να σχεδιάζη όπως κερδίση περισσότερα από τον απλοϊκόν. Του ανθρώπου ήτο η γη και το πλήρωμα αυτής · και εις όλην την ανθρωπότητα πρέπει να διαμοιρασθή εις άρτιας μερίδας. Όλοι οι άνθρωποι ήσαν ίσοι κατά τούς νόμους της φύσεως, και οφείλουσι να είναι ίσοι κατά τούς νόμους του ανθρώπου.

Με την ανισότητα έρχεται η ένδεια, η κακουργία, η αμαρτία, η ιδιοτέλεια, η ιταμότης και η ύποκρισία. Εις ένα κόσμο όπου όλοι θα ήσαν ίσοι, δεν θα υπήρχε πειρασμός κακού, και η φυσική μας ευγένεια θ' ανεδεικνύετο.

Όταν όλοι οι άνθρωποι θα ήσαν ίσοι, ο κόσμος θα ήτο ουρανός, απηλλαγμένος μόνον της οχληράς δεσποτείας του Θεού.

Υψώσαμεν τα ποτήρια μας και επίαμεν υπέρ της ισότητος, της ιεράς ισότητος· και είτα διατάξαμεν τον παίδα να μας φέρη πράσινον Σαρτρέζ και περισσότερα τσιγάρα.

Επέστρεψα οίκαδε πολύ σύννους. Δεν ημπόρεσα να κοιμηθώ επί πολύ· εκουτόμην έξυπνος, αναλογιζόμενος την οπτασίαν εκείνην περί του νεωτέρου κόσμου, όστις είχε παρουσιασθή εις εμέ.

Πόσον χαριτωμένος κόσμος θα ήτο, εάν μόνον το σχέδιον των φίλων μου σοσιαλιστών ηδύνατο να εκτελεσθή. Δεν θα υπήρχε πλέον τίποτε εκ της αλληλομαχίας και αλληλοφαγίας ταύτης, δεν θα υπήρχεν αντιζηλία, ούτε δυσφορία, ούτε φόβος πτωχείας. Η πολιτεία θα ελάμβανε φροντίδα δι' ημάς από της ώρας καθ' ην εγεννώμεθα μέχρι του θανάτου μας, και θα επρόβλεπε δι' όλας τας ανάγκας μας από της κοιτίδος μέχρι του φερέτρου, αμφοτέρων συμπεριλαμβανομένων, και ημείς ούτε ανάγκην θα είχομεν να φροντίσωμεν διά το πράγμα. Δεν θα υπήρχε πλέον βαρεία εργασία (τρίωρος εργασία καθ' εκάστην θα ήτο κατά τους υπολογισμούς μας ο όρος, τον όποιον θ' απήτει η Πολιτεία από κάθε νέον πολίτην, και εις κανένα δεν θα επιτρέπετο να εργασθή περισσότερον — δεν θα έπετρέπετο ουδ' εις εμέ), ούτε πτωχός διά να ελεήση τις, ούτε πλούσιος διά να φθονήση— κανείς όστις να μας βλέπη χαμηλότερά του, κανείς τον όποιον να βλέπωμεν χαμηλότερά μας (όχι τόσο ευάρεστος η τελευταία αύτη σκέψις) — όλη η ζωή μας θα ήτο κανονική και τακτοποιημένη δι' ημάς— δεν θα είχομεν τίποτε να σκεφθώμεν ειμή τον ένδοξον προορισμόν (οποιοσδήποτε και αν ήτο) της ανθρωπότητος.

Είτα οι λογισμοί μου αίφνης απέπτησαν εις το χάος, και απεκοιμήθην.

Όταν εξύπνησα, εύρον τον εαυτόν μου κείμενον υπό υαλίνην θήκην, εν υψηλώ, ατερπει θαλάμω. Επιγραφή τις υπήρχεν υπεράνω της κεφαλής μου. Ανεσηκώθην και την ανέγνωσα. Είχεν ως εξής:

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΠΟΚΟΙΜΙΣΜΕΝΟΣ

ΕΠΟΧΗ – ΙΘ' ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

«Ο άνθρωπος ούτος ευρέθη κοιμισμένος εν τινι οικία του Λονδίνου μετά την μεγάλην κοινωνικήν επανάστασιν του 1899. Εκ των πληροφοριών τας οποίας έδωκεν η σπιτονοικοκυρά της οικίας φαίνεται ότι θα είχε κοιμηθή ήδη όταν ανεκαλύφθη, υπέρ τα δέκα έτη, καθόσον αύτη εξέχασε να τον φωνάξη.

Απεφασίσθη, δι' επιστημονικούς σκοπούς, να μην τον εξυπνήσωσιν, αλλά να ιδωσιν ακριβώς ως πόσα έτη θα εκοιμάτο, και επομένως εκομίσθη και απετέθη εις το Μουσείον των Περιέργων, τη 11 Φεβρουάριου 1900.

» Παρακαλούνται οι επισκέπται να μη ρίπτωσι
νερόν διά των οπών»

Γηραιός κύριος με νοήμονα φυσιογνωμίαν, όστις ησχολείτο τακτοποιών στοιβαγμένας τινάς σαύρας εις τινα παρακειμένην θήκην, ήλθε και ανεσήκωσε το κάλυμμα της υαλίνης θήκης μου.

– Τι τρέχει; ηρώτησε · μήπως σας ηνώχλησε τίποτε;

– Όχι, είπα · ξυπνώ πάντοτε όταν αισθανθώ ότι κοιμήθηνα αρκετά. τι εκατονταετηρίς είναι τώρα;

– Είναι, είπεν, η εικοστή ενάτη εκατονταετηρίς. Κοιμήθητε σωστά χίλια έτη.

– Α! καλά, τόσοη καλλίτερα αισθάνομαι τον εαυτόη μου, απήνητσα, κατερχόμενος άμα της τραπέζης. Δεν είναι τίποτε ωσάν τον ύπνον που εχόρτασε κανείς.

– Καταλαμβάνω ότι θα κάμης το συνηθισμένοη πράγμα, είπεν ο γηραιός κύριος ενώ εγώ εφορούσα τα ενδύματά μου, τα όποια ευρίσκοντο παραπλεύρωσ εμού εντός της θήκης. Θα ζητήσης να περιπατήσω μαζί σου εις όληη την πόλιν, και να σου εξηγήσω όλας τας μεταβολάς, ενώ θα έρωτας και θα κάμνης ανοήτους παρατηρήσεις.

– Μάλιστα, απήνητσα, υποθέτω ότι αυτό πρέπει να κάμω.

– Κ' εγώ, ούτω νομίζω, εμορμόρρισεν. Έλα και ας πηγαίνωμεν.

Και με ωδήγησεν εκτός του θαλάμου. ενώ κατηρχόμεθα την κλίμακα, είπα:

– Και είναι τώρα όλα καλά και τέλεια;

– Τι πράγμα;

– Ο κόσμος, απήνητσα. Μερικοί φίλοι μου εσχεδιάζαν, πριν υπάγω να πλαγιάσω, να τον χαλάσουν και πάλιν να τον φτιάσουν καθώς έπρεπε. Κατώρθωσαν να τον φτιάσουν εν τω μεταξύ; Είναι όλοι ίσοι τώρα, και η αμαρτία και ο πόνος και όλα αυτά εξέλιπον πλέον;

– Ω, βέβαια, απήνητσεν ο οδηγός μου · θα τα εύρετε όλα καλά και δίκαια τώρα. Ειργάσθημεν πολύ δραστηρίως ενώ κοιμάσθε. Κατεστήσαμεν αυτήη την γην τελείαν τώρα, δύναμαι να είπω. Εις κανένα δεν επιτρέπεται να πράττη κακίαν τινά η ανοησίαν και όσον αφορά την ισότητα, ούτε οι

βάτραχοι δεν έχουν μεταξύ των τόσην όσην ημείς. (Ωμίλει κάπως χυδαικώ τω τρόπω, μοί εφάνη · αλλά δεν επεθύμουν να τον επιπλήξω).

Επεριδιαβάσαμεν εντός της πόλεως. Ήτο πολύ καθάριος και ησυχωτάτη. Αι οδοί, δι' αριθμών σημειούμεναι, διέθεον παραλλήλως τεμνόμεναι εις ευθείας γωνίας και όλα επαρουσίαζον ακριβώς την αυτήν όψιν. Δεν υπήρχον ίπποι ούτε άμαξαι. Όλη η κυκλοφορία εγένετο δι' ηλεκτρικών αμαξίων. Όλοι οι άνθρωποι όσους συνηντώμεν είχαν ήρεμον, σοβαράν έκφρασιν, και ήσαν τόσον όμοιοι εις με τον άλλον, ώστε να εμπνεύσωσι την ιδέαν ότι ήσαν μέλη της αυτής οικογένειας. Έκαστος εφόρει, ως και ο οδηγός μου, στακτεράν περισκελίδα και στακτερόν χιτώνα, κομβωμένον σφικτά περί τον λαιμόν και συστελλόμενον διά τελαμώνος περί την μέσην. Έκαστος ήτο ξυραφισμένος γένειον και μύστακα και έκαστος είχε μέλαιναν κόμην.

Είπα:

– Είναι όλοι αυτοί οι άλλοι άνθρωποι δίδυμοι;

– Δίδυμοι! όχι δα, καλέ μου! απήντησεν ο οδηγός. Τι σας έκαμε να το νομίσητε αυτό;

– Το ότι όλοι είναι τόσον όμοιοι, και έχουν μαύρα μαλλιά όλοι.

– Ω! αυτό, είναι ο κανονισμός του χρώματος διά τα μαλλιά, εξήγησεν ο σύντροφός μου · έχομεν όλοι μαύρα μαλλιά. Εάν αι τριχες ενός ανθρώπου δεν είναι μαύραι φυσικά, οφείλει να τας βάψη μαύρας.

– Διατί; ηρώτησα.

– Διατί! απήντησεν οργίλος κάπως ο γηραιός κύριος. Διότι, νομίζω ότι εκαταλάβατε ότι όλοι οι άνθρωποι είναι τώρα ίσοι. Τι θα εγένετο η ισότης μας, εάν εις ανήρ ή μία γυνή είχε το δικαίωμα να βγαίνη 'ς το σπάτσιο με χρυσόξανθα μαλλιά, ενώ άλλος θα εφιγουράριζε με το χρώμα του γογγυλιού; Οι άνθρωποι κατώρθωσαν όχι μόνον να είναι εις τας ευτυχείς ταύτας ημέρας ίσοι, αλλά και να φαίνωνται ίσοι, όσον το δυνατόν. Υποχρεούντες όλους τους

άνδρας να είναι ολοζούριστοι, και όλους τους άνδρας και τας γυναίκας να έχωσι μαύρα μαλλιά κομμένα εις το αυτό μήκος, επανορθούμεν, εν τινι μέτρῳ, τα λάθη της φύσεως.

Είπα:

– Διατί μαύρα;

Απήντησεν ὅτι δεν εἰξευρεν, ἀλλ’ ὅτι αὐτό ἦτο τὸ χρῶμα τὸ ὅποιον εἶχεν αποφασισθῆ.

– Ἀπὸ ποῖον; ηρώτησα.

– Ἀπὸ τὴν Π λ ε ι ο ν ο ψ η φ ί α ν, ἀπήντησεν αἶρων τὸν πῖλον τοῦ καὶ χαμηλώνων τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ὡς ἐν προσευχῇ.

Εβαδίσαμεν περαιτέρω, καὶ εἶδομεν πολλοὺς διαβάτας. Ηρώτησα:

– Δεν υπάρχουν γυναίκες εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν;

– Γυναίκες! ἀνεφώνησεν καὶ ὁδηγὸς μου. Βεβαίως, ὑπάρχουσι. Συνηντήσαμεν ἤδη ἑκατοντάδας.

– Ἐνόμιζα ὅτι θα ἐγνώριζα μίαν γυναίκα ὅταν θα τὴν ἐβλεπα· ἀλλὰ δεν ἐνθυμούμαι να παρητήρησα καμμίαν.

– Ἰδοὺ δύο ἐκεῖ, εἶπεν ἐφιστὼν τὴν προσοχὴν μου εἰς ζεύγος προσώπων διερχομένων πλησίον μας, ἀμφοτέρων με περισκελίδας καὶ χιτῶνια στακτερά.

– Πῶς τας γνωρίζετε ὅτι εἶναι γυναίκες; ηρώτησα.

– Βλέπετε τοὺς μεταλλίνοὺς ἀριθμοὺς τοὺς ὁποίους καὶ καθεὶς φέρει εἰς τὸ περιλαίμιόν τοῦ;

– Ναι· ἀκριβῶς ἐσκεπτόμην ὁπόσον πλήθος αστυνομικῶν κλητῆρων ἔχετε, καὶ ἠπόρουν ποὺ εἶναι οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, οἱ μὴ κλητῆρες.

– Λοιπὸν, οἱ ἀρτίοι ἀριθμοὶ εἶναι γυναίκες· οἱ περιττοὶ εἶναι ἄνδρες.

– Πόσον απλούστατα! παρατήρησα · υποθέτω ότι μετά μικράν πείραν ημπορείτε να διακρίνετε το εν φύλον από του άλλου, με το πρώτον βλέμμα σχεδόν.

– Ω! βέβαια, απήντησεν.

Εβαδίσαμεν εν σιωπή επί βραχύ. Είτα ηρώτησα:

– Διατί έχει και καθείς ένα αριθμόν;

– Διά να διακρίνεται, απήντησεν ο σύντροφός μου.

– Δεν έχουν λοιπόν ονόματα;

– Όχι.

– Διατί;

– Ω! ήτο τόση ανισότης εις τα ονόματα. Μερικοί άνθρωποι εκαλούντο Μοντμόρενσ, και έβλεπον περιφρονητικώς τους καλουμένους Σμίθ · και οι Σμάυθ πάλιν δεν κατεδέχοντο να συναναστραφώσι με τους Τζόουνς · τούτου ένεκα απεφασίσθη η κατάργησις των ονομάτων και εδόθη εις άριθμός εις έκαστον.

– Δεν παραπονούνται οι Μοντμόρενσ και οι Σμάυθ;

– Βεβαίως · άλλ' οι Σμίθ και οι Τζόουνς ήσαν εν τη πλειονοψηφία.

– Και οι αριθμοί Εν και Δύο δεν περιεφρόνουν τους αριθμούς Τρία και Τέσσαρα και καθεξής;

– Κατ' αρχάς, ναι! Άλλα με την κατάργησιν του πλούτου, οι αριθμοί έχασαν την αξίαν των, έκτος διά βιομηχανικούς σκοπούς και διά της διπλής ακροστιχίδος, και τώρα ο αριθμός 100 δεν θεωρεί τον εαυτόν του ανώτερον από τον αριθμόν 1.000.000.

Δεν είχον νιφθή όταν ηγέρθη, διότι δεν υπήρχον τα προς νίψιν εν τω Μουσείο, και ήρχιζα να αισθάνομαι ενόχλησιν τινα και ζέστην. Είπα:

– Ειμπορώ να νιφθώ πουθενά;

Απήντησεν:

– Όχι· δεν μάς επιτρέπεται να νιπώμεθα. Οφείλετε να περιμένετε ως τας τέσσαρας και μισή, και τότε θα σας νίψουν διά να πάρετε το τσάι.

– Θα με νίψουν! Ποιος;

– Η πολιτεία.

Είπεν ότι είχαν κρίνει ότι δεν ηδύναντο να διατηρήσωσι την ισότητά των εάν επιτρέπετο εις τους ανθρώπους να νίπτονται. Τινές των ανθρώπων ενίπτοντο τρις η τετράκις της ημέρας, ενώ άλλοι δεν ήγγιζον ποτέ νερόν και σάπωνα απ' αρχής μέχρι τέλους του έτους, και επομένως συνέβη να υπάρχωσι δύο διακεκριμένοι τάξεις, οι νιμμένοι και οι άνιπτοι. Όλοι οι πάλοι προλήψεις περί κοινωνικών τάξεων ήρχισαν τότε ν' αναζωπυρώνται. Οι νιμμένοι περιεφρόνουν τους ανίπτους, και οι άνιπτοι εμίσουν τους νιμμένους. Όθεν διά να παύση πάσα διχόνοια, η πολιτεία απεφάσισε να εκτελή αυτή το νίψιμον, και πας πολίτης ενίπτετο τώρα δις της ημέρας δι' υπαλλήλων της κυβερνήσεως· το δε ιδιωτικόν νίψιμον ήτο άπηγορευμένον.

Παρατήρησα ότι δεν διήλθομεν οικίας καθ' όσον επροβαινομεν, μόνον μεγάλας ογκωδεστάτας και άκομψους οικοδομάς, όμοιας με στρατώνας, όλας του αυτού σχήματος και μεγέθους. Ενίοτε εις τινα γωνίαν παρεπορευόμεθα μικροτέραν τινά οικοδομήν, φέρουσαν επιγραφήν «Μουσεϊόν», «Νοσοκομείον», «Αίθουσα Συζητήσεων», «Λουτρόν», «Γυμνάσιον», «Ακαδημία Επιστημών», «Εκθεσις Βιομηχανίας», «Σχολή Ομιλητικής», κτλ. κτλ., άλλα ουδέποτε οικίαν.

Είπα:

– Δεν κατοικεί κανείς εις αυτήν την πόλιν;

Εκείνος απήντησε:

– Κάμνεις ανοήτους ερωτήσεις· εις την τιμήν μου, αυτό κάμνεις. Που νομίζεις ότι κατοικούν οι άνθρωποι;

Είπα:

– Αυτό ίσα-ίσα προσπαθώ να εννοήσω. Δεν βλέπω οικίας πουθενά.

Εκείνος είπε:

– Δεν μας χρειάζονται οικίαι – τοιαύται οικίαι, οποίας τας εννοείς. Είμεθα σοσιαλισταί· συζώμεν ομού εν αδελφότητι και ισότητι. Κατοικούμεν εις εκείνα τα μεγάλα κτίρια που βλέπεις. Έκαστον κτίριον χωρεί ανέτως χιλίους πολίτας. Περιέχει χιλίας κλίνας, εκατόν εις έκαστον θάλαμον, καθώς και λουτρόνας, και καλλωπιστήρια αναλόγως, και μίαν τραπεζαρίαν και μαγειρεία. Εις τας επτά κάθε πρωί σημαίνει ο κώδων, και έκαστος σηκώνεται και συγυρίζει το κρεβάτι του. Εις τας επτάμισυ πηγαίνουν εις τα καλλωπιστήρια και νίπτονται και ξυραφίζονται και κτενίζονται. Εις τας οκτώ παρατίθεται το πρόγευμα εις την κοινήν τράπεζαν. Το πρόγευμα συνίσταται εις χορταρικά και γάλα, εις ίσην δόσιν δι' έκαστον πολίτην. Είμεθα όλοι αυστηρώς φυτοφάγοι τώρα. Αι ψήφοι των φυτοφάγων ηυξήθησαν καταπληκτικώς κατά την παρελθούσαν εκατονταετηρίδα, και επειδή και οργανισμός των ήτο πολύ τέλειος, ηδυνήθησαν να επιβάλωσι την θέλησίν των εν πάση έκλογή από πεντηκονταετίας. Την πρώτην ώραν μετά μεσημβρίαν κρούεται πάλιν ο κώδων, και οι άνθρωποι επιστρέφουν διά το γεύμα, το όποιον συνίσταται εις κυάμους και οπώρας και εις γλύκυσμα δις της εβδομάδος. Την πέμπτην ώραν δίδεται τοάι, και την δεκάτην τα φώτα σβύνονται και ο καθείς πηγαίνει να κοιμηθή. Είμεθα όλοι ίσοι, και ζώμεν όλοι μαζί, γραμματεύς και οδοκαθαριστής, πεταλωτής και φαρμακοποιός, όλοι ομού εν ελευθερία και αδελφότητι. οι άνδρες κατοικούσιν εις τα κτίρια τα προς το μέρος τούτο της πόλεως, και αι γυναίκες εις τα κτίρια τα προς το άλλο άκρον της πόλεως.

– Που κατοικούν οι έγγαμοι; ηρώτησα εγώ.

– Ω! δεν έχομεν νυμφευμένα ζεύγη, απήντησεν εκείνος· κατηργήσαμεν τον γάμον προ διακοσίων ετών. Βλέπετε, ο έγγαμος βίος δεν εταίριαζε

καθόλου με το σύστημά μας. Ο οικιακός βίος ήτο όλως εναντίος του σοσιαλισμού. οι άνθρωποι εφρόντιζον περισσότερο διά τας γυναίκας και τα τέκνα των παρά διά την πολιτείαν. Ήθελαν να εργάζωνται διά τον μικρόν κύκλον των προσφιλών των μάλλον παρά διά το καλόν της κοινωνίας. Εμερίμων πλειότερον περί του μέλλοντος των τέκνων των παρά περί της τύχης της ανθρωπότητος. οι δεσμοί της αγάπης και του αίματος συνέδεον τους ανθρώπους σφιγκτά εις μικράς ομάδας αντί εις μεγάλας. Πριν σκεφθώσι περί της προόδου του ανθρωπίνου γένους, οι άνθρωποι εσκέπτοντο περί της προόδου των συγγενών και των οικείων των. Πριν αγωνισθώσιν υπέρ της μεγαλειτέρας ευτυχίας του μεγαλειτέρου πλήθους, ηγωνίζοντο υπέρ της ευτυχίας των ολίγων στενών και προσφιλών εις αυτούς. Εν τω κρύπτω άνδρες και γυναίκες εθησαύριζαν και εκοπίαζον και εθυσίαζον εαυτούς, ώστε να δώσωσιν εν τω κρύπτω πρόσθετόν τινα δωρεάν χαράς εις τους οικείους των. Ο έρωσ εξήγειρε το ελάττωμα της φιλοδοξίας εις τας καρδίας των ανθρώπων. Διά να εφελκύσωσι τα μειδιάματα των γυναικών, ηρώντο· διά να αφήσωσιν όνομα όπισθεν των, το όποιον τα τέκνα των θα υπερηφανεύοντο να φέρωσιν, οι άνδρες εξήτουν να υψωθώσιν υπεράνω του κοινού, να κατορθώσωσι πράξιν τινα η οποία θα έκαμνε τον κόσμο ν' αποβλέπη προς αυτούς και να τιμά αυτούς υπέρ τους άλλους ανθρώπους και να αποτυπώσωσι βαθύτερα τα ίχνη των ποδών των επί της κονιορτώδους οδού της εποχής. Αι θεμελιώδεις αρχαί του σοσιαλισμού παρεμποδίζοντο καθημερινώς και κατεπατούντο. Έκαστη οικία ήτο επαναστατικόν κέντρον προς διάδοσιν του ατομισμού και της προσωπικότητος. Από το θάλπος εκάστης οικιακής εστίας εξείρπον αι έχιδναι Συντροφία και Ανεξαρτησία, δάκνουσαι την πολιτείαν και δηλητηριάζουσαι τα πνεύματα των ανθρώπων.

» Αι αρχαί της ισότητος διεφιλονικούντο φανερά. Οι άνδρες, όταν ηγάπων γυναίκα τινα, ενόμιζον αυτήν πάσης άλλης γυναικός υπερτέραν, και ούδ' ελάμβανον τον κόπον ν' αποκρύψωσι την γνώμην των. Αι φίλανδροι σύζυγοι επίστευον τους άνδρας των ως φρονιμωτέρους και γενναιοτέρους και

χρηστοτέρους πάντων των άλλων ανδρών. Αι μητέρες κατεγέλων την ιδέαν του ότι τα τέκνα των δεν ήσαν κάπως υπέρτερα των άλλων παιδιών, τα παιδιά εποτιζοντο την βδελυράν αίρεσιν ότι και πατήρ και η μήτηρ των ήσαν οι άριστοι του κόσμου γονείς.

» Υπό οιανδήποτε έποψιν και αν κρίνετε, η οικογένεια ίστατο απέναντί μας ως εχθρός. Εις ανήρ είχε χαρίεσσαν σύζυγον και δύο εΐτακτα και ευπειθή τέκνα · ο γείτων του ενυμφεΐτο μίαν μέγαιραν και εγένετο πατήρ ένδεκα κακομαθημένων και οχληρών παιδιών · πού η ισότης;

» Πάλιν, όπου η οικογένεια υπάρχει, εκεί ένσκήπτουσιν εις μετά τον άλλον οι άγγελοι της χαράς και της λύπης · και εις ένα κόσμον οπού η χαρά και η λύπη είναι γνώριμοι, η ισότης δεν δύναται να ζήση. Εις ανήρ και γυνή την νύκτα κλαίουσιν άνωθεν μικρού φερέτρου. Από την άλλην πλευράν του τοίχου ωραίον ζεύγος, με τας χείρας συμπεπλεγμένας, μειδιώσι προσβλέποντες τα ανόητα μειδιάματα και παιγνίδια ευτραφούς βρέφους. και η πτωχή ισότης τί γίνεται;

» Τοιαΐτα πράγματα δεν πρέπει να επιτρέπωνται. Ο έρωσ εβλέπομεν ότι ήτο ο εχθρός μας εις πάσαν καμπήν της οδοΐ. Οΐτος κατέστησεν αδύνατον την ισότητα. Έφερε χαράν και λύπην, και ησυχίαν και βάσανα εις τον δρόμον του. Διετάραττε τας πεποιθήσεις των ανθρώπων, και διεκόβευε την τύχην της ανθρωπότητος · όθεν κατηργήσαμεν αυτόν και πάντα τα έργα αυτού.

» Τώρα δέν υπάρχουν γάμοι και επομένως δεν υπάρχουν οικιακαί φροντίδες · δεν υπάρχουν μνηστειαί, άρα ούτε καρδιόπονοι · δεν υπάρχουν έρωτες, άρα ούτε λύπαι · ούτε φιλήματα ούτε δάκρυα.

» Ζώμεν όλοι ομού έν ισότητι, ελεύθεροι από τας ενοχλήσεις της χαράς και της λύπης.»

Είπα:

– Πρέπει να είναι πολύ ήσυχα τα πράγματα · άλλ’ επειέ μοι (ερωτώ απλώς υπό επιστημονικήν έποψιν) πώς εκτελείται η προμήθεια των ανδρών και των γυναικών;

Μοι είπεν:

– Ω! αυτό είναι απλούστατον. Πώς εξετελείτε σεις, εις τας ημέρας σας, την προμήθειαν των ίππων και των αγελάδων; Την άνοιξιν, τόσα παιδιά, κατά τας ανάγκας της πολιτείας, προβλέπονται καταλλήλως, και ανατρέφονται επιμελώς, υπό ιατρικήν επιτήρησιν. Όταν γεννηθώσιν, αποσιπώνται από τας μητέρας των, φόβω μήπως συνηθίσουν να τ’ αγαπώσι, και ανατρέφονται εις τα δημόσια τροφεία και σχολεία, μέχρι του 14ου έτους. Τότε εξετάζονται από τους δημοσίους επόπτας, οι όποιοι αποφασίζουν διά ποιον έργον είναι κατάλληλα, και εις το έργον τούτο μαθητεύονται ακολούθως. Εις το εικοστόν έτος αναλαμβάνουσι την τάξιν των ως πολίται, και αποκτώσι το δικαίωμα της ψήφου. Ουδεμία διάκρισις γίνεται μεταξύ ανδρών και γυναικών. Τα δύο φύλα χαιρουσιν ίσα προνόμια.

Είπα:

– Τι πράγμα είναι τα προνόμια;

Εκείνος απήντησε:

– Πώς! Όλα όσα σας είπα.

Περιεπατήσαμεν επί τινα στάδια ακόμη, άλλα δεν έβλεπα τίποτε άλλο ειμή οδούς και πάλιν οδούς, με τα άκομψα εκείνα μακρά κτίρια ένθεν και ένθεν.

Είπα:

– Δεν έχει μαγαζιά ούτε καταστήματα πουθενά;

– Όχι, απήντησε · τι μάς χρειάζονται τα μαγαζιά; η πολιτεία μας τρέφει, μας ενδύει, μας σπιτώνει, μας νοσηλεύει, μας νίπτει, μας καλλωπίζει, μας βάπτει τα μαλλιά και μάς θάπτει. Τι θα μάς έκαμναν τα μαγαζιά;

Ἦρχισα να αισθάνωμαι κούρασιν από τον περίπατον αυτόν. Είπα:

– Δεν εμπορούμεν να υπάγωμεν πουθενά να πάρωμεν ένα ποτό;

Εκείνος είπε:

– Ποτό! Τι πράγμα είναι το ποτό; Πίνομεν μισό ποτήρι κακάο εις το γεύμα μας. Αυτό εννοείτε;

Δεν ησθάνομην αρκετάς δυνάμεις διά να του εξηγήσω το πράγμα, και βεβαίως δεν θα με ενόει εάν το έκαμνα. Ὅθεν είπα:

– Ναι · αυτό ενόουν.

Συνητήσαμεν ωραίον τινα άνδρα, και παρετήρησα ότι είχε μόνον ένα βραχιονα. Είχον παρατηρήσει ήδη δύο ή τρεις άλλους μεγαλοσώμους άνδρας με ένα μόνον βραχιονα, και μοι είχε φανεί περίεργον. Έκαμα την παρατήρησιν εις τον ξεναγόν μου.

Εκείνος απήντησε:

– Μάλιστα · όταν ένας άνθρωπος εξέχει πολύ από το μέσον ανάστημα και την ευρωστίαν, του κόπτομεν το εν σκέλος ή τον ένα βραχιοντα, ώστε να επιφέρωμεν την ισότητα · τον κατεβάζομεν ολίγον παρακάτω τρόπον τινά. Η φύσις, βλέπετε, υστερεί όπίσω ως προς τον αιώνά μας · αλλά κάμνομεν ό,τι εμπορούμεν διά να την διορθώσωμεν.

Είπα:

– Υποθέτω ότι δεν εμπορείτε να την καταργήσητε;

– Βέβαια, όχι εντελώς, απήντησε. Μόνον επιθυμούμεν να εμπορούσαμεν. Αλλά, προσέθηκεν είτα μετά συγγνωστής υπερηφανείας, κατωρθώσαμεν πολλά.

Εγώ είπα:

– Αν συμβή ν' αναφανή έξοχος τις άνθρωπος, τι τον κάμνετε;

– Δεν μάς μέλει τόσον δι’ αυτά τα πράγματα τώρα, απήντησε. δεν συνέβη ν’ αναφανή μεγάλη τις εγκεφαλική δύναμις πολύν καιρόν τώρα. Όταν τύχη, εκτελούμεν χειρουργικήν εγχείρησιν επί της κεφαλής, και τούτο καταπραϋνει τον εγκέφαλόν του και τον κατεβάζει ολίγον παρακάτω.

» Μου ήλθε κάποτε η ιδέα, προσέθηκεν ο γηραιός κύριος, ότι είναι κάπως αξιολύπητον ότι δεν δυνάμεθα και ν’ ανεβάζωμεν παραπάνω ενίστε, άντι ολονέν να κατεβάζωμεν παρακάτω· άλλα βεβαίως τούτο είναι αδύνατον.»

Είπα:

– Νομίζετε ορθόν το ν’ ακρωτηριάσετε τους ανθρώπους τούτους και να τους εξευτελίσετε κατ’ αυτόν τον τρόπον;

Εκείνος είπε:

– Βέβαια, είναι ορθόν.

– Φαίνεσθε πάρα πολύ βέβαιος περί του πράγματος, είπα εγώ· διατί είναι «βέβαια» ορθόν;

– Διότι το κάμνει η πλειονοψηφία.

– Πώς τούτο το καθιστά ορθόν;

– Μία πλειονοψηφία δεν δύναται να πράξη κακόν, είπε.

– Ω! αυτό νομίζουν και οι άνθρωποι οι ακρωτηριαζόμενοι;

– Εκείνοι! απήντησεν έκπληκτος επί τη ερωτήσει· εκείνοι είναι εν τη μειονοψηφία.

– Ναι· άλλα και μία μειονοψηφία έχει δικαίωμα εις τους βραχίονάς της, και τα σκέλη της και τας κεφαλάς της, ή όχι;

– Μία μειονοψηφία δεν έχει κανέν δικαίωμα, είπε.

Εγώ είπα:

– Θα συμφέρη, ως φαίνεται, ν’ ανήκη τις εις την πλειονοψηφίαν, αν πρόκειται να ζήση εδώ, αλήθεια;

Εκείνος απήντησε:

– Μάλιστα, πολλοί έτσι κάμνουν. Νομίζουν τούτο συμφωρότερον.

Ἦρχισα ν’ ανιώμαι κάπως εις την πόλιν, και ήρώτησα αν δεν ειμπορούσαμεν να εξέλθωμεν εις την εξοχήν χάριν μεταβολής.

Ο οδηγός μου είπε:

– Βέβαια, αλλα δεν νομιζω να έχετε μεγάλην επιθυμίαν προς τούτο.

– Ω! ήτο τόσοσν ωραιά εις την εξοχήν, είπα, πριν υπάγω να πλαγιάσω · υπήρχον μεγάλα θαλαερά δένδρα, και πολλή πρασινάδα, και εκτεταμένα λιβάδια, και μικροί εξοχικοί οικίσκοι περιτριγυρισμένοι από χλόην, και...

– Ω! τα μετεβάλαμεν όλα αυτά, διέκοψεν ο γηραιός κύριος · τώρα είναι ένας απέραντος κήπος εν είδει αγοράς, διηρημένος εις δρομίσκους και διώρυγας κατ’ ευθείας γωνίας τεμνομένας. Δεν υπάρχει τώρα καλλονή εις την εξοχήν οιαδήποτε. Κατηργήσαμεν την καλλονήν · κατέστρεφε την ισότητά μας. δεν ήτο ορθόν μερικοί άνθρωποι να ζώσιν εν μέσωσν ωραιάς σκηνογραφίας, και άλλοι επάνω εις γυμνούς βάλτους. Τούτου ένεκα κατεστήσαμεν όλους τους τόπους όμοιους προς αλλήλους τώρα, και ουδεμία τοποθεσία υπερέχει της άλλης.

– Δύναται εις άνθρωπος να μετανάστευση εις άλλην χώραν; ήρώτησα · αδιάφορον εις ποίαν, εις πάσαν άλλην χώραν.

– Ω βέβαια, εάν αγαπά, απήντησεν ο συνοδός μου, αλλα προς τι να το κάμη; Όλαι αι χώραι είναι απαραλλάκτως αι ίδιαι. Όλος ο κόσμος είναι εις λαός τώρα · μία γλώσσα, εις νόμος, μία ζωή.

– Δεν υπάρχει καμμία ποικιλία, καμμία αλλαγή πουθενά; ήρώτησα. Τι κάμνετε προς τέρψιν, προς ψυχαγωγίαν; Θέατρα υπάρχουν;

– Όχι, απήντησεν ο οδηγός μου. Εδέησε να καταργήσωμεν τα θέατρα. Ἡ ιδιοσυγκρασία των ηθοποιῶν εφαινετο ανίκανος εἰς ἄκρον ν' ασπασθῆ τας αρχάς τῆς ἰσότητος. Ἐκαστος ηθοποιός ἐνόμιζε τον εαυτὸν του τον ἀριστον ηθοποιὸν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ κατὰ πολὺ υπέρτερον ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ομοῦ. Δὲν ηξεύρω ἀν συνέβαινε το ἴδιον εἰς τας ἡμέρας σας.

– Ακριβῶς το ἴδιον, απήντησα, ἀλλὰ δὲν ἐδίδομεν προσοχὴν οὔτε μας ἔμελε δι' αὐτό.

– Α! ἡμᾶς μας ἔμελε, καὶ ἐπομένως ἐκλείσαμεν τα θέατρα· ἐκτὸς τούτου ἡ ἰδικὴ μας εταιρία τῆς Λευκῆς Ταινίας ἀπεφάνθη ὅτι ὅλοι οἱ τόποι τῆς διασκεδάσεως εἶναι κακοὶ καὶ ολέθριοι· καὶ με το να εἶναι συμμορία ἀνθρώπων δραστήριων καὶ ἰσχυρογνωμόνων, γρήγορα προσεῖλκυσε εἰς τας ἰδέας τῆς τῆν πλειονοψηφίαν καὶ οὕτω ὅλαι αἱ διασκεδάσεις ἀπηγορεύθησαν.

Ἡρώτησα:

– Σας ἐπιτρέπεται ν' ἀναγινώσκητε βιβλία;

– Ναι, εἶπεν, ἀλλὰ δὲν γράφονται πολλὰ τώρα. Βλέπετε, ἐπειδὴ ὅλοι ζῶμεν τοιαύτην ζωὴν, καὶ δὲν ὑπάρχει ἀδικία, οὔτε λύπη, οὔτε χαρὰ, οὔτε ἐλπίς, οὔτε ἔρωσ, οὔτε παράπονον εἰς τον κόσμον, καὶ ἐπειδὴ ὅλα εἶναι τὸσον κανονικά καὶ εὐτακτα, δὲν ὑπάρχουν πολλὰ πράγματα διὰ να γράψη τις· ἐκτὸς, ἐννοεῖται, περὶ τῆς μοίρας καὶ του προορισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος.

– Ἀλήθεια, εἶπα, το βλέπω. Ἀλλὰ τα παλαιὰ ἔργα τα κλασικά;

» Εἶχετε το πάλαι Σαίξπηρ καὶ Σκῶτ καὶ Θάκερεϋ, καὶ εἶχα γράψει κ' ἐγὼ κάτι το ὅποιον δὲν θα ἦτο καὶ πολὺ ἀσχημον. Τι τα ἐκάματε ὅλα ἐκεῖνα;»

– Ω! τα ἐκαύσαμεν ὅλα αὐτὰ τα παλαιὰ, εἶπεν. Ἦσαν γεμάτα ἀπὸ τας τελευταίας σκουριασμένας ἰδέας του παλαιοῦ κακοῦ καιροῦ, ὅταν οἱ ἀνθρώποι ἦσαν ἀπλῶς σκλάβοι καὶ φορτηγὰ κτήνη.

Εἶπε προσέτι ὅτι ὅλαι αἱ παλαιαὶ εἰκόνες καὶ γλυφαὶ εἶχον καταστραφῆ ἐπίσης, ἐν μέρει δι' αὐτὸν τούτον τον λόγον, καὶ ἐν μέρει διότι ἐθεωρήθησαν

επιβλαβείς από την επιτηρητική εταιρίαν της Λευκής Ταινίας, ήτις εξήσκει μεγάλην δύναμιν τώρα. Πάσα δε νέα τέχνη και φιλολογία είχε απαγορευθή, καθόσον τα τοιαύτα έτεινον να υπονομεύσωσι τας αρχάς της ισότητος. Έκαμνον τους ανθρώπους να σκέπτονται, και οι σκεπτόμενοι άνθρωποι ανεπιτύσσοντο και εγίνοντο ικανώτεροι από εκείνους οίτινες δεν επεθύμουν να σκέπτονται· κ' εκείνοι οίτινες δεν επεθύμουν να σκέπτονται φυσικώ τω λόγω εναντιούντο εις τούτο, και επειδή ήσαν εν τη πλειονοψηφία, υπερίσχυσαν.

Διά τους αυτούς λόγους, είπε, δεν επετρέποντο οι αγώνες, αι υποδρομιαί και τα παιγνίδια. Οι αγώνες και τα παιγνίδια επέφερον συναγωνισμόν, και ο συναγωνισμός επέφερεν ανισότητα.

Είπα:

— Πόσας ώρας την ημέραν εργάζονται οι πολιταί σας;

— Τρεις ώρας, απήντησε· μετά τούτο, όλον το λοιπόν της ημέρας μάς ανήκει.

— Α! αυτό περίμενα ν' ακούσω, παρατήρησα. Αλλά τι κάμνετε τον εαυτόν σας εις τας άλλας εικοσιμίαν ώρας;

— Ω! αναπαυόμεθα.

— Πως! επί ολοκλήρους εικοσιμίαν ώρας;

— Βέβαια, αναπαυόμεθα και σκεπτόμεθα και ομιλούμεν.

— Περί τίνος σκέπτεσθε και ομιλείτε;

— Ω! ω! περί του πόσον άθλια πρέπει να ήτο η ζωή εις τους παλαιούς καιρούς, και πόσον ευτυχείς είμεθα τώρα, και, και... περί του προορισμού της ανθρωπότητος.

— Δεν αποκάμνετε ποτέ να σκέπησθε περί του προορισμού της ανθρωπότητος;

– Όχι.

– Και τι εννοείτε με τούτο; τι πράγμα είναι ο προορισμός της ανθρωπότητας, το εννοείτε;

– Ω! ιδού, να είμεθα όπως είμεθα τώρα, μόνον κάτι περισσότερο, η ισότης να προάγεται, και ο ηλεκτρισμός να χρησιμεύη εις περισσότερα πράγματα, και ο καθείς να έχη δύο ψήφους αντί μιας, και...

– Σας ευχαριστώ. Αυτό αρκεί. Υπάρχει τίποτε άλλο διά το όποιον να σκέπτησθε; Έχετε θρησκείαν;

– Ω! βέβαια.

– Και λατρεύετε Θεόν;

– Ω! ναι.

– Πώς τον ονομάζετε;

– Π λ ε ι ο ν ο ψ η φ ί α ν.

– Μίαν ερώτησιν ακόμη... δεν σας πειράζει που σας ερωτώ όλα αυτά ολίγον κατ' ολίγον, αλήθεια;

– Ω! όχι. Αυτό είναι όλη η τρίωρος εργασία μου διά την πολιτείαν.

– Ω! χαίρω διά τούτο. θα μου εκακοφαινετο να ηξεύρω ότι σας κλέπω τον πολύτιμον προς ανάπαυσιν καιρόν σας. Ό,τι θέλω να ερωτήσω ακόμη είναι αυτοκτονούσι πολλοί εκ των ανθρώπων εδώ;

– Όχι· το τοιούτο ποτέ δεν συμβαίνει.

Προσέβλεψα τα πρόσωπα των ανδρών και των γυναικών όσοι διέβαινον. Όλοι και όλαι είχαν υπομονητικήν, σχεδόν παθητικήν έκφρασιν επί του προσώπου. Δεν ηδυνάμην να ενθυμηθώ που είχαν ίδη άλλοτε τοιαύτην τινά όψιν. Μοι έφαινετο οικεία.

Πάραυτα ενθυμήθην. Ἦτο ακριβῶς ἡ ἡρεμος, θολωμένη, θαυμαστική έκφρασις τὴν ὁποίαν ἐβλεπα πάντοτε εἰς τὰς ὄψεις τῶν ἵππων καὶ τῶν βοῶν, τοὺς ὁποίους ἐτρέφομεν καὶ διετηροῦμεν ἐν τῷ παλαιῷ κόσμῳ.

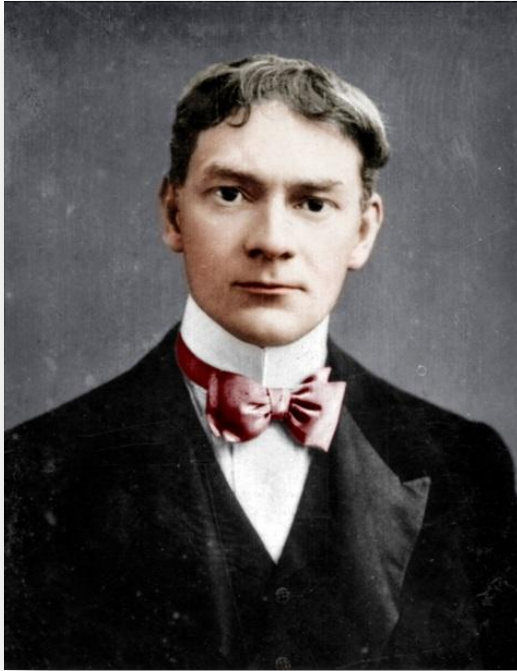
Ὅχι. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ποτέ δεν θα ἐσκέπτοντο ν' αυτοκτονήσουν.

Παράδοξον! πόσον ἀμυδρά καὶ ἀσαφῆ καθίστανται ὅλα τὰ πρόσωπα περὶ ἐμέ! καὶ ποῦ εἶναι ὁ ὁδηγός μου; καὶ διατί κάθημαι ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου; καὶ, ἀκουσον! αὐτὴ εἶναι βεβαίως ἡ φωνὴ τῆς ξενοδόχου μου, τῆς κυρίας Βίγγελς. Ἐκοιμήθη ἄρα χίλια ἔτη καὶ αὐτὴ; Λέγει ὅτι εἶναι δώδεκα ἡ ὥρα — μόνον δώδεκα; καὶ δεν θα νιφθῶ ἕως τὰς τέσσαρες καὶ μισή· καὶ αἰσθάνομαι τὴν ζέστην καὶ στενοχώριαν, καὶ τὸ κεφάλι μου πονεῖ! Εὐοὶ! εἶμαι ἐπὶ τῆς κλίνης! Ἦτο ὄνειρον ὅλον αὐτό; καὶ εὐρίσκομαι πάλιν εἰς τὴν ἰθ' ἑκατονταετηρίδα;

Διὰ τοῦ ανοικτοῦ παραθύρου ἀκούω τὸν θόρυβον καὶ τὸν ρόχθον τῆς καθημερινῆς πάλης τοῦ βίου. Οἱ ἄνθρωποι ἀγωνίζονται, μοχθοῦσιν, ἐργάζονται, διακυβεύουσι τὴν ζωὴν τῶν, με τὰ ὄπλα τῆς ρώμης καὶ τῆς βουλήσεως. Οἱ ἄνθρωποι γελῶσι, θλίβονται, ἐρώνται, ἐγκληματοῦσιν, ἀνδραγαθοῦσι· πίπτουσι, μάχονται, βοηθοῦσιν ἀλλήλους· ζῶσι!

Καὶ ἔχω πολὺ περισσότερον ἀπὸ τριῶν ὡρῶν ἐργασίαν νὰ κάμω σήμερον, καὶ ἐνόουν νὰ ἐξυπνήσω εἰς τὰς ἐπτὰ. Ἐπεθύμουν νὰ μὴν εἶχα καπνίσει τόσον πολλὰ δυνατὰ πούρα χθες τὸ βράδυ.

Τζέρομ Κ. Τζέρομ

Ο **Jerome Klapka Jerome** γεννήθηκε το 1859 στο Γουόλσολ του Στάφορντσάιρ, στην κεντρική Αγγλία. Ήταν το μικρότερο παιδί μιας μεσοαστικής οικογένειας η οποία πτώχευσε και μετακόμισε στην εργατική περιοχή Πόπλαρ του Λονδίνου. Μετά τον θάνατο του πατέρα του, ο έφηβος Τζερόμ άφησε το σχολείο και εργάστηκε ως υπάλληλος σιδηροδρόμων, ηθοποιός, δάσκαλος και δημοσιογράφος. Υπήρξε παραγωγικότατος συγγραφέας και, παράλληλα, ακούραστος εξερευνητής νέων ιδεών και εμπειριών. Ταξίδεψε σε όλη την Ευρώπη, στη Ρωσία και στην Αμερική. Εκτός από το διάσημο χιουμοριστικό έργο του *Τρεις σε μια βάρκα (χωρίς να υπολογίσουμε τον σκύλο)* (1889), έγραψε πολλά μυθιστορήματα, νουβέλες, συλλογές ευθυμογραφημάτων όπως *Οι νωχελικές σκέψεις ενός αργόσχολου* (1886) και *Η νέα ουτοπία* (1891), που έχει μεταφράσει στα ελληνικά ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης, καθώς και αρκετά θεατρικά, που γνώρισαν μεγάλη επιτυχία. Πέθανε από εγκεφαλική αιμορραγία το 1927, στο Νορθάμπτον.

Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης

Ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης (Σκιάθος, 4 Μαρτίου 1851 - Σκιάθος, 3 Ιανουαρίου 1911) είναι ένας από τους σημαντικότερους Έλληνες λογοτέχνες, γνωστός και ως «ο άγιος των ελληνικών γραμμάτων», «η κορυφή των κορυφών» κατά τον Κ. Π. Καβάφη. Έγραψε κυρίως διηγήματα, τα οποία κατέχουν περιοπτη θέση στη νεοελληνική λογοτεχνία.

Ο Παπαδιαμάντης γεννήθηκε στη Σκιάθο το 1851 και γονείς του ήταν ο ιερέας Αδαμάντιος Εμμανουήλ Μοσκοβάκης και η Γκουλιώ (Αγγελική) Εμμανουήλ, το γένος Μωραΐτη. Είχε τέσσερις αδελφές και δύο αδερφούς. Εξοικειώθηκε νωρίς με τα εκκλησιαστικά πράγματα, τη θρησκευτικότητα, τα εξωκλήσια και την ήσυχη ζωή του νησιώτικου περιγυρου. Όλα αυτά διαμόρφωσαν μια χριστιανική ιδιοσυγκρασία, που διατήρησε έως το τέλος της ζωής του.

[[Περισσότερα >](#)]

Η ΝΕΑ ΟΥΤΟΠΙΑ

Η ΝΟΥΒΕΛΑ

Η ΝΕΑ ΟΥΤΟΠΙΑ

ΤΟΥ ΤΖΕΡΟΜ Κ. ΤΖΕΡΟΜ

ΣΕ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΣΕ ΨΗΦΙΑΚΗ ΜΟΡΦΗ
ΤΟΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟ ΤΟΥ 2022 ΜΕ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ ΤΟΥ ΓΙΑΝ
ΝΗ ΦΑΡΣΑΡΗ ΚΑΙ ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ ΥΠΟ
ΑΔΕΙΑ CREATIVE COMMONS (BY-
NC-SA) ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΟΙΚΤΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

